

ÎNTOARCEREA LA DUMNEZEU

- Duminica a 34-a după Rusalii, întoarcerea fiului risipitor -

În zilele noastre, lumea se îndepărtează constant și tot mai vizibil de Dumnezeu, Creatorul ei. Secularizarea și îndepărtarea omenirii de Dumnezeu nu sunt doar concepte la modă, ci sunt realități concretizate prin nesocotirea adevărilor biblice și a rânduielilor instituite de Biserică. În situația mondială actuală, unele state și conducătorii lor au devenit stăpâni ai lumii, prin faptul că acumulează o mare parte din rezervele naturale ale pământului, în detrimentul altora, care duc un trai de subzistență. Ca și în cazul crizelor economice și financiare, acestea au ca prim factor o viziune asupra vieții care este departe de trăirea în comuniune cu Dumnezeu. Lumea caută progres material, medical și tehnologic, dar este esențial ca acestea să fie raportate la adevăurile mântuitoare ale Scripturii. Nu întâmplător Scriptura a fost denumită Cartea Vieții. Pentru că ea oferă un răspuns la orice problemă a lumii de astăzi și de totdeauna. Viețuirea conform cu legea lui Dumnezeu oferă pace, echilibru, bunăstare și binecuvântare. Dimpotrivă, nesocotirea ei și îndepărtarea de la ea aduce tristețe, suferință, războaie și atâtea alte neîmpliniri pe toate planurile. Ca și fiul risipitor, omenirea cheltuiește mai mult decât produce acest pământ,

risipește mai mult decât construiește și nu ține seama de frumusețile creației binecuvântate de Dumnezeu. De aceea, venirea în fire a lumii trebuie să însemne conștientizarea că starea actuală a lucrurilor nu este una bună, ci că trebuie să își întoarcă fața către Dumnezeu. Să aibă în vedere și continuitatea lumii și a creației, după cum învață Sfânta Scriptură. Aici este vorba despre o conlucrare între puterea lui Dumnezeu și responsabilitatea omului. Dumnezeu a lăsat pe om să stăpânească și să supună pământul. Oamenii ajunși în funcții de conducere în lumea întreagă și care nu fac voia lui Dumnezeu, ci voia celui rău, stăpânesc peste țări și popoare și conduc spre pieirea altora și în cele din urmă a lor înșiși. Fiul risipitor s-a pocăit și a redevenit părtăș al harului divin în casa Tatălui ceresc, după cuvântul Scripturii care zice: „În casa Tatălui Meu multe locașuri sunt. Iar de nu, v-aș fi spus. Mă duc să vă gătesc loc” (Ioan 14, 2). La fel și lumea trebuie să redescopere sensul inițial al comuniunii dintre Dumnezeu și om. Trebuie să-și vină în fire și să caute frumusețea cea dintâi a tuturor lucrurilor, a omului și a întregii creații. Iar Dumnezeu așteaptă răbdător întoarcerea, după cum spune iarăși Sfânta Scriptură: „Iată, Eu stau la ușă și bat...” (Apocalipsa 3, 20).

† După cum mândria este moartea virtuților și viața păcatelor, smerenia este moartea păcatelor și viața virtuților. Smeritu-m-am și m-am mântuit!

MOȘII DE IARNĂ, pomenirea generală a morților

Când trece omul la cele veșnice, în lumea de dincolo, sufletul lui merge la judecată. Această judecată se numește judecata particulară. Prin această judecată particulară se cercetează starea în care iese omul din viața pământească și dacă această stare este bună, sufletul este dus de îngeri la fericire, iar dacă este rea, este luat de duhurile necurate la chinuri. Dacă un creștin, fiu al Bisericii lui Hristos, a fost găsit vrednic de chinuri și de pedeapsă, la judecata particulară mai are o portiță de scăpare prin mijlocirea celor vii, care se roagă pentru sufletul lor. Slujba pe care Biserica a rânduit pentru cei răposați se numește parastas.

Creștinii ortodocși îi pomenesc pe cei răposați la trei zile după moarte, la nouă zile, la 40 de zile, la trei luni, la șase luni, la nouă luni, la un an, apoi în fiecare an în ziua morții până la împlinirea a șapte ani de la moarte. Biserica a rânduit și zile de pomenire generală a morților. Două dintre sămbetele din cursul anului bisericesc sunt dedicate în chip special pomenirii generale a morților: Sâmbăta dinaintea Duminicii lăsatului sec de carne (a Înfricoșatei Judecați) și Sâmbăta dinaintea Duminicii Pogorării Duhului Sfânt (Sâmbăta Rusaliiilor). Ambele zile poartă în popor și denumirea de „Moși” (cea dintâi: „Moșii de iarnă”, cealaltă „Moșii de vară”), pentru că în ele facem pomenirea părinților, moșilor și strămoșilor noștri cei adormiți. În Sâmbăta dinaintea Duminicii lăsatului sec de carne se face pomenirea morților, pentru că în duminica următoare Biserica a rânduit să se sărbătorească Înfricoșătoarea Judecata, la care ne vom înfățișa cu toții în lumea de apoi. De aceea, întrucât mulți dintre dreptii Vechiului Testament au adormit fără să vadă pe Mântuitorul făgăduit și așteptat și mulți creștini au murit pe neașteptate și fără pregătirea sau fără pocăința necesară, Biserica face mijlocire pentru ei. Moartea nu este o trecere într-o stare de neîntâlnire, ci de trecere dintr-un mod de existență în alt mod de existență. Hristos îi va dăruia cuvântului „adormit”, înțelesul care îl asociază cu învierea. Când Mântuitorul ajunge în casa lui Iair, a cărui fiică, de numai 12 ani, de abia murise, spune: „Nu plângeți; n-a murit, ci doarme” (Luca 8, 52). Potrivit Sfintei Scripturi, după moarte urmează Judecata particulară, în urma căreia omul ajunge să se împărtășească fie de fericire, fie de suferință, stări date de modul viețuirii pe pământ. Să avem credința că prin rugăciunile noastre, sufletul pentru care ne rugăm va ajunge la Judecata universală într-o stare mai bună decât aceea cu care s-a despărțit.

Rugăciunile și pomenirile pentru cei răposați se întrepătrund și cu faptele de milostenie, pe care trebuie să le săvârșim. Biserica este comuniune de iubire, iar în această comuniune sunt cuprinși cei vii și adormiți. Sfânta Scriptură ne arată că „dragostea nu cade niciodată”. Veșnica pomenire celor adormiți!

Prietenia celui rău și viclean este mai cumplită decât dușmănia, pentru că de aceasta din urmă te poți feri, pe când de prietenia celui rău nu. Prietenul viclean nu diferă cu nimic de ucigaș, pentru că amândoi fac răul pe ascuns. Prietenul viclean este nesătul; chiar de și-ar distruge cu totul prietenul, tot nu s-ar satura. Deși face rele uneltind și destrămând casa celui care s-a încrezut în prietenia lui, nu-i este rușine să poarte pe buze numele prieteniei și să i se arate aceluia ca prieten, deși îl urăște fără măsură. Prietenia „prietenului” rău este asemenea ruginii: îl roade pe prieten cât timp este în viață. Lingușirea este o răutate respingătoare, ascunsă sub masca prieteniei; lingușirea este o mângâiere amăgitoare și se manifestă în cuvinte ca prietenie și bunăvoință, și ca râvnă pentru cele care nu au nici o valoare. Deasupra lingușirii, ca și deasupra mormântului, se află scris doar numele prieteniei. Lingușirea este un viciu al sufletului pervertit, care este bolnav și n-are nimic sănătos în el. Lingușitorul este un om pervertit, josnic și de nimic; cuvintele lui sunt înșelătoare. Făgăduiește prietenia și se prefacă că oferă loialitatea desăvârșită, în timp ce inima lui urăște, gura sa vorbește despre intensitatea iubirii. Lingușitorul îi ferește pe cei care trăiesc în desfătări și îi admiră pe cei care-și risipesc bogățiile în desfrânări; le laudă cugetarea și le slăvește priceperea mâinilor; susține că neînfrânarea este o virtute și numește prostia cea mai de pe urmă, știință și înțelepciune. Îl laudă pe bărbatul care nu-i vrednic de bogăția sa și-l batjocorește pe cel bun care trăiește în sărăcie. Lingușitorii îi amăgesc, sub aparența cuvintelor bune, pe cei lipsiți de răutate și fac tot ce le stă în putință spre a pune stăpânire pe ei. Fericindu-i, îi duc în rătăcire și le tulbură calea vieții. Sunt mai vicleni decât vulpea și mai răi decât corbii, pentru că prin vicleșug și amăgire strică și murdăresc sufletele celor necugetați. Folosesc diferite mijloace și nu sunt decât niște profitori. Sfântul Vasile cel Mare afirmă despre lingușitor: „*Lingușitorul, câta vreme are mâncarea în gura sa, laudă, admiră, dar de îndată ce se ridică de la masa, își aruncă blestemele, asemenea pietrelor, asupra celui pe care puțin mai devreme, datorita stomacului, îl adora ca pe Dumnezeu*”. Sinceritatea nu este mereu privită așa cum ar trebui. Se întâmplă ca oamenii lingușitori să fie preferați celor sinceri. Lauda falsă și interesată este atât de ageră, încât te poate înșela imediat, dacă nu ești puțin mai atent. Ne place să fim laudați, simțim cum ne crește stima de sine și nu ne place când ni se spune sincer că am greșit sau că ceva nu este în regulă. Cădem atât de ușor în plasa lingușitorilor și îi lăsăm atât de ușor în urmă pe cei care și-au exprimat cu sinceritate o părere ce nu ne-a fost pe plac. A căuta să câștigi bunăvoința cuiva, prin vorbe și atitudini măgulitoare, prin laude exagerate și ipocrite, a fericii cu scopul de a intra în grații, înseamnă a te îndepărta cu bună știință de moralitate. Cu toate astea, noi toți ne confruntăm frecvent cu tentația de a fi necinstiți și măgulitori, dar aproape toți ne putem îmbunătăți comportamentul moral măcar într-o oarecare măsură. Cădem pradă nevoii de a fi laudați, fără să realizăm că, uneori, asta ne poate costa destul de scump. Ne pasă de ce cred ceilalți, uităm de propria direcție și ne îndreptăm spre ceea ce ne aduce numai dezavantaje, pagubă și neliniște în viața noastră

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Luni 9 februarie	17:00	Vecernia Hramului cu Litie
Marti 10 februarie	07:00	Utrenia Sfântului Haralambie Sfânta Liturghie în sobor Pomenirea celor adormiți
Miercuri 11 februarie	07:30 17:00	Sfânta Liturghie în sobor Paraclisul Sf. icoane Portărița
Vineri 13 februarie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 14 februarie	07:00 17:00	Sfânta Liturghie și pomenire <i>Sâmbăta morților – Moșii de iarnă</i> Vecernia Duminicii a 35-a
Duminică 15 februarie	07:00 11:15	Utrenia Duminicii a 35-a Sfânta Liturghie Program de bibliotecă

Sfântul Haralambie, ocrotitorul
săracilor și al bolnavilor
– Al doilea hram al parohiei –

În data de 10 februarie săvârșim pomenirea Sfântului Sfințit Mucenic Haralambie, episcopul Magneziei din Asia Mică. A trăit în secolul al II-lea și este cel mai bătrân mucenic dintre cei cunoscuți de Biserică. Prin fapta și cuvântul său a adus mulți păgâni la creștinism, și-a atras mânia prigonitorilor. Datorită chinurilor cumplite pe care le-a îndurat de la prigonitori, Sfântul Haralambie a fost și este cinstit de creștinii ortodocși ca un mare mărturisitor și ocrotitor al celor aflați în suferințe și necazuri. Pentru credința sa neclintită și pentru răbdarea de care a dat dovadă în fața chinuitorilor, creștinii l-au luat ca ajutorător atunci când și ei erau în suferințe, boli sau necazuri ale vieții. Astfel, evlavia credincioșilor ortodocși l-a considerat pe Sfântul Sfințit Mucenic Haralambie, ocrotitor de boli, de moarte năprasnică, iar pentru că sfântul fusese păstor înainte de a fi hirotonit, țărani îi cereau să le apere animalele domestice și să-i ajute să aibă roadă bogată. Cu siguranță, Sfântul i-a ajutat pe foarte mulți în rugăciunile lor, pentru că altfel nu s-ar putea înțelege mulțimea de tradiții populare, legate de cinstirea lui, dar și numărul mare de biserici și mănăstiri care i-au fost închinare. Românii l-au cinstit pe Sfântul Haralambie, cerându-i să-i apere de boli, de moarte năprasnică și să le ocrotească animalele. Sensibili la sfinții care au fost păstori, românii, cu un bogat trecut pastoral, s-au simțit atașați foarte mult de acest sfânt, construind sfinte locașuri în cinstea lui și păstrându-i sfintele moaște ca daruri neprețuite și făcătoare de minuni. Astfel, aproape în toate regiunile din România există cel puțin o biserică închinată Sfântului Haralambie. Dacă Maica Domnului este izvorul tămăduirilor, atunci Sfântul Haralambie este ocrotitorul săracilor și al bolnavilor. Nici nu se putea o asociere mai potrivită de hramuri pentru o biserică sau parohie, cum este a noastră. Serbând în această zi pe Sfântul Sfințit Mucenic Haralambie, al doilea hram al parohiei, Biserica noastră îmbină dimensiunea liturgică cu cea social-filantropică. Amin.

Sfinte Haralambie, apără-ne de necazuri și vindecă-ne bolile!